

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.4192

Dosar nr.1323/46/2009

Ședința publică de la 20 septembrie 2011

Președinte: X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Magistrat asistent

&&&

S-a luat în examinare recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței nr. X/F-Cont din 16 iunie 2010 a Curții de Apel .X.- Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se prezintă recurenta-pârâtă Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic Angelica Travnic, lipsind intimata-reclamantă S.C. X S.R.L.-prin lichidator X S.P.R.L.

Procedura completă.

Se prezintă referatul cauzei, magistratul asistent arătând că intimata-reclamantă a depus la dosar prin fax, concluzii scrise, solicitând judecarea cauzei în lipsă.

Nemaifiind cereri de formulat, Înalta Curte constată pricina în stare de judecată și acordă cuvântul părții prezente în raport cu recursul declarat.

Consilierul juridic al recurente-pârâte solicită admiterea recursului astfel cum a fost formulat și în principal casarea hotărârii recurate, iar în subsidiar modificarea acesteia în sensul respingerii acțiunii, pentru motivele expuse pe larg în cererea de recurs.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea formulată, reclamantul S.C. X S.R.L. la data de 9 octombrie 2009 a contestat actul administrativ fiscal decizia nr. X/8 aprilie 2009 emisă de pârâta Ministerul Finanțelor – Agenția Națională de Administrare Fiscală, solicitând totodată suspendarea provizorie a actului atacat, cerere anulată ca netimbrată prin încheierea din ședința din 28 octombrie 2009.

Prin sentința civilă nr. X/F din 16 iunie 2010 Curtea de Apel .X. –Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a admis în parte acțiunea reclamatei, a anulat în parte decizia nr. X/2009 emisă de Agenția Națională de Administrare Fiscală, a admis în parte contestația și a anulat în parte decizia de impunere nr. X/2007, în sensul că reclamanta datorează:

- X lei impozit pe dividende +X lei accesorii;
- X lei impozit pe profit+X lei accesorii;
- TVA minus X lei plus X lei accesorii;
- X lei CAS angajatori+X lei accesorii;
- X lei șomaj asigurați;
- X lei impozit pentru salarii.

A menținut în rest decizia de impunere ca și decizia nr. X/2007, pentru celelalte sume și a obligat pârâta să plătească reclamantei suma de X lei cheltuieli de judecată compusă din taxa de timbru+onorariu expert.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut în baza probatoriului administrat în cauză, însușindu-și concluziile raportului de expertiză efectuat în cauză cât și raportul de expertiză contabilă efectuată în faza cercetării penale, sumele pentru care reclamanta nu poate fi exonerată de plată, suma reprezentând impozit pe dividende, impozit pe profit, TVA, CAS angajatori, șomaj și impozit pentru salarii.

Împotriva acestei hotărârii, în termen legal, pârâta Agenția Națională de Administrare Fiscală a declarat recurs, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea recursului formulat, întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 4 și 9 Cod procedură civilă, recurenta a susținut în esență că în mod greșit instanța de fond s-a pronunțat asupra fondului unor categorii de obligații fiscale din decizia de impunere și din decizia nr.X/2009, asupra cărora organul

administrativ nu a făcut nici o mențiune, contestația fiind respinsă ca nemotivată.

Totodată, recurenta a criticat soluția instanței de fond, de admitere în parte a acțiunii, susținând că aceasta este nelegală, întrucât la stabilirea impozitului pe profit și a majorărilor aferente, nu au fost avute în vedere cheltuielile nedeductibile reținute prin actul de control cât și prin decizia nr. X/2009 în temeiul dispozițiilor legale aplicabile, respectiv dispozițiile art. 9 alin.7 lit.j), lit.f), lit.m) și lit.s) din Legea nr. 414/2002 privind impozitul pe profit, cât și pct.48 din HG nr. 44/2004 privind Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003.

În ceea ce privește perioada ianuarie 2004 –decembrie 2005, recurenta a susținut că în stabilirea sumelor datorate au fost ignorate prevederile art. 21 alin.4 lit.f) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal cât și pct.119 din Regulamentul de aplicare a Legii contabilității nr. 82/1991, potrivit cărora cheltuielile înregistrate în contabilitate nu sunt deductibile dacă nu au la bază documente justificative.

Hotărârea instanței de fond a fost criticată și sub aspectul acordării cheltuielilor de judecată recurenta apreciind că instanța avea posibilitatea aplicării prevederilor art. 274 alin.3 Cod procedură civilă.

Intimata S.C. X S.R.L. a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului formulat.

Analizând cauza în raport de criticile formulate de dispozițiile legale incidente în cauză cât și în temeiul dispozițiilor art. 304¹ Cod procedură civilă Înalta Curte constată că recursul formulat în cauză este nefondat.

Astfel, în ceea ce privește criticile formulate de recurentă în temeiul motivului de recurs prevăzut de dispozițiile art. 304 pct.4 Cod procedură civilă, instanța de control judiciar le apreciază ca fiind nefondate, instanța de fond pronunțându-se aspra legalității actelor administrativ-fiscale atacate în limitele competenței sale legale și fără a depăși atribuțiile puterii judecătorești.

Prin sintagma „depășirea atribuțiilor puterii judecătorești” se înțelege, astfel cum s-a statuat atât în doctrină cât și în practica judiciară, incursiunea autorității judecătorești în sfera autorității executive sau legislative, astfel cum a fost consacrată de Constituție sau de o lege organică.

În speță nu poate fi reținut ca fiind întemeiat acest motiv de recurs, întrucât instanța de fond s-a pronunțat asupra obiectului cererii de chemare în judecată, fără a depăși atribuțiile recunoscute puterii judecătorești, respectiv a analizat legalitatea și temeinicia contestației formulate de intimatul-reclamant împotriva deciziei nr. X/8 aprilie 2009 emisă de recurenta-pârâtă Ministerul Finanțelor -Agenția Națională de Administrare Fiscală, decizie emisă în procedura administrativă prevăzută de O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

În ceea ce privește criticile formulate de recurenta-pârâtă în temeiul dispozițiilor art. 304 pt.9, Înalta Curte le apreciază ca fiind nefondate.

Astfel, în ceea ce privește impozitul pe profit cât și a majorărilor și penalităților de întârziere aferente din probatoriul administrat în cauză, rezultă că obligațiile fiscale datorate de intimata-reclamantă sunt în quantum de X lei, cu accesorii în sumă de X lei, astfel cum s-a reținut prin raportul de expertiză contabilă întocmit în cauză (fila 290 dosar fond).

Diferența dintre sumele stabilite cu acest titlu și sumele reținute prin actul de control fiscal cât și prin Decizia nr. X/2009 emisă de recurentă a fost determinată ca urmare a diminuării cheltuielilor aferente anilor 2003 și 2004, întrucât din probatoriul administrat în cauză a rezultat realitatea operațiunilor efectuate și înregistrărilor contabile efectuate de către intimata-reclamantă, realitate confirmată și de expertiza contabilă extrajudiciară efectuată cu ocazia cercetărilor penale efectuate în cauză.

Cu privire la TVA stabilită suplimentar cu majorările și penalizările de întârziere aferente, criticile recurente nu vor fi primite, instanța de fond apreciind în mod corect că intimata -reclamantă nu datorează sumele stabilite prin actele administrativ fiscale întrucât deși a calculat, evidențiat și raportat cu unele erori TVA-ul și a depus cu întârziere cererea de mențiuni pentru înregistrarea ca plătitor TVA, acesta a depus lunar deconturile de TVA, iar sumele au fost încasate de către organul fiscal.

Având în vedere reconsiderarea caracterului justificativ al unor facturi atât pentru stabilirea impozitului pe profit datorat, a rezultat un TVA de rambursat în valoare de X lei cu X lei accesorii. Întrucât criticile recurente cu privire la acest punct sunt identice cu cele referitoare la impozitul pe profit, acestea vor

fi înlăturate pentru aceleași motive, ca și susținerile recurenteii cu privire la impozitul pe dividende.

Nici criticile referitoare la acordarea cheltuielilor de judecată în sumă X lei reprezentând taxă de timbru și onorariu expert nu pot fi reținute având în vedere dispozițiile art. 274 alin.(2) Cod procedură civilă potrivit cărora judecătorii nu pot micșora cheltuielile de timbru, taxele de procedură și impozitul proporțional, plata expertilor, despăgubirea martorilor precum și orice alte cheltuieli pe care partea care a câștigat, va dovedi că le-a făcut.

Referirile recurenteii la neaplicarea dispozițiilor art. 274 alin.(3) Cod procedură civilă de către instanța de fond în sensul diminuării acestor cheltuieli, nu pot fi reținute întrucât aceste prevederi vizează mărirea sau micșorarea onorariilor avocaților, ori în speță nu au fost acordate astfel de cheltuieli.

Astfel fiind, apreciind că nu pot fi primite criticile recurenteii pentru argumentele expuse, în temeiul art. 312 Cod procedură civilă, Înalta Curte va respinge recursul formulat în cauză, ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de Agenția Națională de Administrare Fiscală împotriva sentinței nr. X/F-Cont din 16 iunie 2010 a Curții de Apel .X.- Secția comercială, contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 20 septembrie 2011.

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

JUDECĂTOR,
X

MAGISTRAT ASISTENT,
X